

stillelse med, at det erede Udvalg har besluttet at henvise til Marineministeren Andragendet under Nr. 35 fra 15. Skibsforen, hvilket Andragende gaar ud paa, at Fyrskibe „Schulzes Grund“ skulde ligge ude paa samme Maade som de øvrige Fyrskibe. Jeg tror at kunne udtale, at efter at dette Fyrskib er bleven lagt ud, hvilket jo har været forbundet med afskillige Besværligheder at faae bevilget, er man mere og mere kommen til at erkende, hvilken overordentlig Nytte det gjør for en meget stor Del af Skibsfarten. Der er saavidt jeg veed, omtrent det eneste af vore Fyrskibe, for hvilken den næstførdige Bestemmelse gjælder, at det tages ind den 31te December uden Hensyn til, om Farvandet er fuldstændigt aabent, og Seilladsen fuldstændig fri, medens de andre Fyrskibe derimod ligge ude, indtil de saaledes besværes af Ss, at de maa tages ind, til hvilken Tid jo ogsaa deres Nytte er en Del indskrænket, idet jo heller ikke de andre Skibe uden megen Besvær kunne seile. Der fremkommer altsaa det Forhold, at dette Fyrskib netop paa den Tid, man har allermeest Trængsel til det paa Grund af de mørke Nætter og de vanskelige Forhold i Sanuar Maaned, tages ind, selv om Ssen ikke forhindrer Seilladsen, og at det saaledes ikke kommer Seilladsen til Nytte. Jeg vil altsaa udtale min Paaskjænmelse af, at Udvalget er kommet til det Resultat, at henstille dette Forhold til Ministerens Overveielse, og jeg vil haabe, at denne Overveielse vil føre til, at den samme Regel kommer til at gjælde for dette vigtige Fyrskib som for de andre. Den anden Bemærkning, jeg foranlediges til at gjøre, er af en mere almindelig Natur i Anledning af det 30te Andragende. Der har Udvalget besluttet at henvise Andragendet fra den der nævnte Snd til den erede Ministers Overveielse. Jeg vil i den Anledning blot tilføje mig at udtale den almindelige Sætning, at jeg tror, at det burde blive Gjenstand for Overveielse, om det ikke fortjente at henstilles til Ministeren, hvorvidt der burde søges at give Sndalidernes nogen Forhøielse ganske i sin Almindelighed til det, som i sin Tid blev vedtaget. Jeg tror, at ligesom man maa indrømme, at Livsforholdene ere blevene dyrere i de senere Aar, saaledes vil det ikke være retferdigt, da Svaldeforsjærgelsen er delvis Underholdningsbidrag, om man ikke tog under Overveielse, om der kunde gives en almindelig procentvis Forhøielse af Tilskudet til det, som nu gives. Jeg haaber, at det ikke vil være udenfor Reglen at gjøre denne almindelige Udtalelse ved et specielt Andragende, idet det jo vilde være mindre let paa anden Maade at faae det frem, men det maa altsaa være mig tilladt at henstille denne almindelige Sætning til Regjeringens Overveielse, idet jeg saa vilde ønske, at man paa næste Aars Finantslov maatte finde en Bøggøring om en extraordinær Bevilling af en saadan almindelig Natur.

Justitsministeren: Af de Andragender, som den afgivne Betænkning omhandler, er der 4, som vedrøre Justitsministeren. Det er med Hensyn til det Andragende, som er omhandlet under Nr. 9, udtalt, at „da det ikke kan ses, at Ansøgerne have henvendt sig til vedkommende Minister, kan Udvalget allerede af den Grund ikke indlade sig paa at anbefale disse Andragender.“ Andragendet er fra en Mængde Bøggere, i nogle Klitfogne, og gaar ud paa at begjære en anden Ordning af Forholdene, navnlig med Hensyn til Strandfogedbestillingen. Det forholder sig imidlertid saaledes, at der gjentagne Gange har været Andragender af det berørte Indhold indgivet til Justitsministeriet. Justitsministeren har ikke kunnet tage de indgivne Andragender tilføje, fordi de efter hans Formening ikke egne sig til at tages til Følge. Den Bøggøring, som Andragendet gaar ud paa, nemlig, at der skulde aabnes samtlige Kystbøggere Udgang til Fortjeneste der ved, at de saa at sige fik samme Stilling som Strandfogederne, beror jo aabenbart paa en fuldstændig Misforstaaelse af, hvad der er Hensigten med den hele Strandfogedinstitution. Strandfogederne er jo et Slags Kystpolitier, og det kan ikke overlades til samtlige Bøggere paa en Kyst at agere Politi. Det er ligeledes udtalt med Hensyn til Andragendet under Nr. 33, fra Distriktslæge Boiesen, at Ansøgeren ikke selv har henvendt sig til Justitsministeren. Det er mig ubejendthvorledes det Andragende er, som er indgivet til Udvalget; jeg kender det aldeles ikke. Jeg maa imidlertid bemærke, at den paagjældende ligeledes gjentagne Gange har henvendt sig til Justitsministeriet om at faae saadan Erstatning, som Andragendet omtaler, og det er ligeledes bejendthelt, at han ikke har omtalt dette i det Andragende, som han har henvendt til Udvalget. Naar Justitsministeren ikke har kunnet imødekomme hans Andragende, saa er dette ganske naturligt begrundet deri, at Justitsministeren ikke er raadig over Midler, hvoraf man kunde yde denne Mand en Erstatning, som man forøvrigt erkender, at Omstændighederne kunde give ham et vist billigt Krav paa at faae. Hvorvidt nu det erede Udvalg efter denne min Udtalelse maatte finde Anledning til at tage sig af Andragenden, der har henvendt sig til det, maa jeg naturligvis overlade til det erede Udvalgs nærmere Overveielse. For saavidt det erede Udvalg skulde finde Anledning til at anbefale Andragendet til Justitsministeren, kan jeg forud udtale, at jeg med megen Velvillie skal modtage en saadan anbefaling fra det erede Udvalgs Side. Med Hensyn til det Andragende, der omhandles under Nr. 22, fra nogle Bøggere paa Færøerne, er det derimod fuldstændig rigtig bemærket af det erede Udvalg, at der ikke har foreligget noget Andragende i samme Retning for de paagjældende Autoriteter. Justitsministeren kender Intet til det Andragendes Indhold, der er om-